

pred zoro sidro zarožlja v globine,
tam v rožah moja zadnja žalost mine,
ko jadra te uzro sneženobela.

Spi noč. Kot trte splele so se roke,
v globokem molku usta ti drhtijo;
tak sveže rože vse drhteč molčijo,
ko jim metuljev sni na grudih spijo.
Kot trte splele so se naju roke.

Spi morje, diha v sanjah, v noč kipečih.
O čuj, to morje je kot naju duša:
do zlatih zvezd se v sanjah vzpeti skuša
in samo svoje vzdihne sluša, sluša
in mre v brezbrežnih sanjah, v noč kipečih . . .

Vojeslav Molè.

Jesenska žalost.

Jesen je . . . Pod kostanjem sedim in se spominjam odbeglih dni.
Z vej kostanja za listom list na vlažno zemljo sušiti;
otresa jih s trdo roko mogočna zmagovalka smrt,
ves kras, ves ponos kostanja uničen je, strt.

A jaz sanjam zamaknjen v prelestne nekdanje dni:
v snu strmim ves blažen v čudežne njene oči,
sladkih ustec poslušam mehki, opojni šepet,
v svoji čutim nje roke tajni, tajni trepet.

Ob naju diha topla, cvetoča pomlad,
in duši nemirni drhtita od stotisočerih nad,
oko se pogreza v ljubeče, plamteče oko
in srce k srcu drhti gorko, gorko . . .

Kaj sanjaš, o srce? — Glej, saj je jesen, jesen!
Vse cvetje pomoril vihar je zimskoleden.
In tebi, o srce, zaprt je zasanjani raj,
minilo, umrlo vse je za vekomaj . . .

Ksaver Meško.